

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Herbert Szurgacz (przewodniczący)

SSN Maria Tyszel (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o dalszą wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 kwietnia 2005 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 27 października 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. postanowieniem z dnia 27 października 2004 r., III AUa .../03, odrzucił kasację A. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 15 lipca 2004 r., III AUa .../03.

Sąd Apelacyjny wskazał w uzasadnieniu postanowienia, iż w przedmiotowej sprawie kasacja jest niedopuszczalna, gdyż nie zawiera przytoczenia podstaw kasacyjnych wraz z ich uzasadnieniem, nie zawiera też przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji. Swoje stanowisko poparł powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W zażaleniu na to postanowienie Sądu Apelacyjnego, skarżący zarzucił naruszenie art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. „przez przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że przedmiotowa kasacja nie spełnia wymagania w postaci wskazania okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, mimo, że spełnia wymogi przewidziane w przepisie art. 393 k.p.c.” i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia wraz z zasądzeniem na rzecz skarżącego kosztów postępowania zażaleniowego.

Wnoszący zażalenie zaznaczył, iż „w treści kasacji zostały podniesione zarzuty zarówno naruszenia przepisów prawa materialnego, jak i procesowego w sposób określony w uzasadnieniu kasacji”, a w jego ocenie, „uzasadnienie każdego z zarzutów podniesionych w kasacji odrębnie każdorazowo określa także okoliczności przemawiające za jej rozpoznaniem”. Dodatkowo, skarżący wskazał, iż ostatni akapit uzasadnienia odrzuconej kasacji „jednoznacznie wskazuje na okoliczności przemawiające za zasadnością jej rozpoznania w oparciu o przepis art. 393 § 2 k.p.c., który poprzez odniesienie się do okoliczności powołanych w uzasadnieniu przedmiotowej kasacji stanowi wywód prawny, wymagany treścią przepisu art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.”. Jego zdaniem, powołane przez Sąd Apelacyjny orzecznictwo odnosi się do zupełnie odmiennego stanu faktycznego, wówczas, gdy kasacja nie zawiera wyodrębnionego przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie, co w jego ocenie, w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Rozpoznając zażalenie, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne a ocena Sądu drugiej instancji jest trafna. Treść zażalenia wskazuje, że skarżący nie odróżnia powinności przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia stosownie do art. 393³ § 1 pkt 2 k.p.c., od przedstawienia okoliczności uzasadniających jest rozpoznanie z pkt 3 tego przepisu. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji jest wymaganiem odrębnym, nie może być utożsamiane z przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnieniem, a nawet najbardziej kategoryczne wyrażenie niezadowolenia strony z zaskarżonego orzeczenia i jej chęć przedstawienia sprawy do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu nie jest ani ustawową podstawą kasacyjną, ani uzasadnieniem żadnej z nich; nie jest też okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji. Trafnie więc Sąd Apelacyjny powołał się na

postanowienia Sądu Najwyższego, ponieważ odnoszą się one także do takich kasacji, w których wprawdzie znajduje się „wyodrębniony akapit, zawierający przesłanki wraz z ich uzasadnieniem przemawiające za rozpoznaniem kasacji”, jeśli akapit ten - jak w rozpoznawanej sprawie - nie spełnia warunku z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Wbrew przekonaniu skarżącego, nie spełnia tego warunku powołanie się w kasacji na swoją opinię, że „za rozpoznaniem kasacji, zgodnie z treścią art. 393 § 2 k.p.c. przemawia rażące i oczywiste naruszenie prawa, na co jednoznacznie wskazują przytoczone przepisy”. Stwierdzenie to jest pozbawione jakiegokolwiek znaczenia prawnego. W sposób sprzeczny z istotą postępowania kasacyjnego, sporządzający kasację zamiast wypełnienia wymagań, jakie ustawodawca nałożył w art. 393³ k.p.c. na osoby uprawnione do jej wniesienia, poprzestał na arbitralnej ocenie orzeczenia Sądu drugiej instancji, natomiast przedstawienie prawnej argumentacji uzasadniającej tę ocenę - pozostawił Sądowi Najwyższemu. Bezprzedmiotowym i wadliwym jest powołanie się skarżącego na art. 393 § 2 k.p.c., ponieważ adresatem tej normy prawnej nie jest sporządzający kasację, lecz Sąd Najwyższy, uprawniony do decydowania o przyjęciu kasacji do rozpoznania. Ocena, czy kasacja została wniesiona w sprawie, w jakiej występują przesłanki z art. 393 § 1 k.p.c. względnie, czy zastosowanie ma § 2 tego przepisu, nie należy do strony lub jej pełnomocnika, lecz wyłącznie do Sądu Najwyższego, który jej dokonuje dopiero po stwierdzeniu, że wniesiona w sprawie kasacja jest dopuszczalna i spełnia wszystkie wymagania przewidziane w art. 393³ k.p.c. Wyrażenie w kasacji poglądu, że „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo”, nie zwalnia z obowiązku sporządzenia jej w sposób wskazany w tym przepisie. Powołanie się na takie naruszenie prawa może być okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji w rozumieniu art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., lecz jest skuteczną przesłanką jej przyjęcia tylko wówczas, gdy zostanie w kasacji uzasadnione, czyli poparte stosownym wywodem prawnym (por. uzasadnienie uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego: Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, - OSNP 2003 nr 15, poz. 346, postanowienie z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02 - OSNC 2004 r. nr. 3, poz. 49). Wobec ich opublikowania przed sporządzeniem kasacji, Sąd Najwyższy nie widzi potrzeby kolejnego powtarzania

ich wywodów, jednakże przypomina, że dla uwzględnienia kasacji wystarczy wykazanie usprawiedliwionej podstawy, natomiast dla jej przyjęcia do rozpoznania, z uwagi na „oczywiste” naruszenie prawa, istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci tego naruszenia, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Sam fakt odmowy przyznania ubezpieczonemu świadczenia emerytalno - rentowego, jakiego się domaga, nie jest równoznaczny z „oczywistym naruszeniem prawa”.

Wobec powyższego, ponieważ „kasacja” sporządzona została z wadą w zakresie art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., jako niedopuszczalna z innych przyczyn, o których mowa art. 393⁵ k.p.c. podlegała odrzuceniu już przez Sąd drugiej instancji i dlatego na podstawie powołanych przepisów, uznając zaskarżone postanowienie za prawidłowe, na podstawie art. 393¹⁹ w związku z art. 397 i 385 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.